

Lars Rask & Urban Enell

Han rakade Skalman

En svindlande episk berättelse om my little pony.
Kycklingar. Rymdskepp. Grå hus. Korkade
taxichaufförer. Plyschbjörn.
Och Säffle.

Tredje boken om Algots öden och äventyr.

© 1996 Hugo Förlag

Bör ej läsas i rusningstrafik.

Semper aliquis irascitur

Kapitel 1 - My little déja vu

är stod hon. Utanför pizzerian. Lena. Lena var Algots syster. Det var länge sedan de hade träffats. Faktiskt hela två år. Det berodde på att Lenas man, Sven, inte ville träffa Algot. Och det förstår man ju. Jag skulle inte heller vilja träffa Algot. Inte så jävla dum som han är. Men det var inte den huvudsakliga anledningen till att Sven inte ville träffa Algot. Det var snarare det faktum att Algot envisades med att titta på My little pony varje gång han var hemma hos dem. Och inte bara en gång. Utan förton. (För den som händelsevis inte vet vad förton betyder, så kan jag tala om att det är ett godtyckligt stort tal som exempelvis 1, 1000, 1.2 gånger 10 upphöjt till 26 eller 20 delat med kvadratroten ur 3.) Han påstod att han skulle hålla sin treåriga systerdotter Petronella sällskap. Vid det här laget hade de sett filmen så många gånger att till och med Petronella tröttnat. Dessutom var hon inte längre tre år.

Men nu stod hon där. Utanför pizzerian. Lena. Och väntade. Väntade på bättre tider. (Om ni händelsevis

har undgått att upptäcka det kan jag upplysa er om att det just nu är lågkonjunktur.) Hon väntade också på Algot. Vad hon inte visste var att Algot inte var i Tråkinge. Som ni kanske kommer ihåg, det vill säga om ni läst Gnejfens hämnd, som är en mycket bra bok, tycker i alla fall en del, så har Algot och Erika åkt iväg. Vart vet ingen. Inte ens de själva. Konstigt nog. Taxichaufförer brukar inte bara åka. Faktum är ju att det är passagerarna som bestämmer vart taxin ska åka. Men det visste kanske inte chauffören. Och man kan ju definitivt inte räkna med att Algot och Erika visste det.

Hur det kom sig att Lena hade fått för sig att hon skulle kunna träffa Algot genom att ställa sig utanför pizzerian är det ingen som vet. Kanske berodde det på att det var Tråkinges enda samlingsplats. Och att hon inte visste var Algot bodde. Det visste för övrigt inte Erika heller. Här har vi förklaringen till att Algot och Erika inte träffade varandra på tio år. Erika gick inte på grund av att Algot tillägnat henne en erbarmligt dålig dikt, faktum var att hon tyckte att den var bra, hur hon nu kunde tycka det, utan på grund av att hon hade lovat sin mor Charlotta att vara hemma till fem. Väl hemma kom hon på att hon inte visste var Algot bodde. Hon hade nämligen aldrig varit hemma hos honom. Algot hade alltid hämtat henne vid dörren varje gång de hade träffats. Så hade de hållit på i tio år. Dumt nog sa inte Erika till Algot att hon var tvungen att gå. Hon tyckte det var synd att avbryta honom när han läste sin vackra dikt. Detta hade hon

ångrat i tio år. Ända till den dag då hon träffade Algot i konsumbutiken och han senare bjöd ut henne till pizzerian. Vid denna pizzeria stod nu Lena. Och väntade.

Kapitel 2 - Ett hus, en resa, en taxi ???

Albert stod utanför ett hus. Eller hus och hus förresten. Det var nog snarare ett fängelse. Eller en skola. Eller något annat hemskt. I varje fall var det grått. Huset. Grå var också himlen. Fast inte då eller där utan i Stockholm. Här sken solen. Nu. Under tiden. Under tiden som Albert stod där. Stod gjorde det också på väggen. Bokstäver.

Efter sju timmars idoga försök lyckades han tyda budskapet till att jorden var platt.

"Jaså, det visste jag inte" tänkte Albert långsamt. Lika långsamt som en skadeskjuten snigel som lider av kronisk trötthet kryper längs spåret på en järnvägsräls i mitten av maj. Lika långsamt som...

Bahamas var ett trevligt ställe. I alla fall tyckte gnejferna det. För de var där. Det var inte Albert. Ju. Anledningen till att gnejferna försvann var att de fick nys om en sista-minutenresa till Bahamas och sådant får man ju inte missa.

Ni läsare kanske tycker att det vore roligt att veta hur Der varheit der gnejfen hamnade i Tråkinge. Eftersom vi

för tillfället inte vet hur vi ska fortsätta denna berättelse, kommer vi att berätta detta för er. Fast inte nu, utan senare.

Taxin stannade. Det var praktiskt. Tyckte Erika, för hon ville gå av. Det ville inte Algot. Fast det visste han inte. Därför gick han också av. De tittade sig omkring och insåg att de var i Tokyo. Hur de nu hade kommit dit. Rent logiskt är det väldigt svårt att åka taxi från Tråkinge till Tokyo. Fast det visste inte taxichauffören. Därför gick det. Ju. Algot frågade en förbipasserande var det fanns en telefon.

"Wakarimasen" svarade japanen och log som John Wayne.

"Jaharu, precis runt hörnet sa du" sa Algot och kom plötsligt på att han inte kunde japanska. Heller. Erika stirrade på Algot som om han vore knäpp. Det var Algot också och det visste Erika. Men det gjorde inte så mycket för hon var lika knäpp hon. Det visste Algot. Faktiskt. Taxin åkte iväg. Kvar i taxin låg boken. Det Wahrheit der Eisen.

Kapitel 3 - Dörrhandtag är ett opium för folket

u ska vi berätta hur *Der Wahrheit der Gneifen* hamnade i Tråkinge. Historien börjar på ett antikvariat i Zürich. Klockan var fem. Nästan. In kom han genom dörren. Kunden. Antikvariatägaren hade föredragit om han hade öppnat dörren först. Men det hade han inte gjort. Han var så hård. Han var lika hård som sten. Det kanske berodde på att han var gjord av sten. Han var stenmannen Sten. Han köpte inte boken. Det gjorde däremot Sverker Stigfinnare. Han kom tre timmar senare. Då var affären redan stängd. Det brydde han sig inte om. Han köpte den i alla fall. Trots att det var omöjligt. Ju.

Sverker Stigfinnare är vän med Harald den Halves kvartssyssling Plyschbjörn. Sverker Stigfinnare trodde att Plyschbjörn skulle gilla *Der Wahrheit der Gneifen*. Det gjorde han inte. Han kunde inte läsa. Tyska. Det visste inte Sverker Stigfinnare. Det var synd. Mycket synd. För Plyschbjörn som inte kunde läsa boken. Nu undrar ni naturligtvis hur *Der Wahrheit der Gneifen* hamnade i Tråkinge om Plyschbjörn hade fått tag i

den? Hade han postat den till Algot? Eller hade han själv åkt dit med den? Eller hade boken åkt dit? Eller var det Algot som hade åkt dit? På att ha boken alltså. Svar på dessa frågor och många andra får ni i ett senare kapitel. Kanske.

Kapitel 4 - Svårt är att skita i meterdjup snö

en nolldimensionella hugbotsbasiliken stirrade psykodynamiskt omkring sig där han satt mellan de två hårstråna som fortfarande växte på Algots huvud.

"Här fanns det inte mycket glass" tänkte han snabbt som en trimmad älg, eller varför inte en inverterad snigel. Och det hade han ju alldeles rätt i. Var han nu hade fått den urbotna sinnesrubbade idén att det skulle finnas glass där ifrån. Men så tänkte han. Basiliken. Alldeles själv.

Totalt ovetande om allt detta irrade Albert omkring inuti det stora gråa huset eller vad det nu var som vi pratade om i nåt tidigare kapitel i den här boken. Insidan på vad det nu var var också grå. Fast inte överallt. Utan bara på en del ställen. Som till exempel under den stora mattan längst upp i den mest undanskymda delen av det förråd som låg längst ner i källaren. Där hade i och för sig inte Albert varit. Men han antog att vad det nu var borde vara grått på insidan också eftersom det var det på utsidan. Det var

inte det minsta logiskt. Men det visste inte Albert. Han hade aldrig läst logik. Inte något annat heller för den delen. Men det hade ingen betydelse för det han visste med säkerhet var, att vad det nu var inte var ett vad det nu var utan en stor lagerlokal. Den var stor. Och tom. Utom på en del ställen där packlårana stod. De stod lite överallt på sisådär den övervägande delen av lokalen. Men bortsett från dem fanns det inget i lokalen. Vad Albert gjorde där var det ingen som visste. Utom stenmannen Sten. För han hade låst in Albert där. Varför han hade gjort det visste bara basiliken. Därför var det ju synd att Albert inte visste att basiliken nu satt mellan hårstråna på Algots huvud, för då hade han kunnat fråga honom. Om han nu varit i Tokyo där Algot var. Fast det var han inte. Ju.

Harald den Halve vaknade ur sin långa sömn. Han hade somnat och sovit i en hel sekund. Var han var visste han inte så han antog att han var i Sundsvall. Det var han också mycket riktigt, men det visste han inte. Han såg sig omkring. Det var kallt. Fast inte där utan på Grönland. Det visste gnejfen Sven-Göran för han var där. Han hade missuppfattat vart de andra gnejferna skulle och kom dit istället. Det var en klar så kallad miss. Snö var det i alla fall inte sådär jätteont om där han var. Det märkte han. Främst genom att det var svårt att gå. Försök själv gå i meterdjup snö om dina fötter sitter fast direkt på huvudet som det gör på gnejfer, så får du se hur jävla lätt det är. Efter tio timmars pulsande kom Sven-Göran fram till en

handelsbod.

Kapitel 5 - Inside the handelsbod

ven-Göran öppnade drastiskt dörren och pulsade, eller snarare ramlade, in. Halva affären fylldes med snö och en mer eller mindre köldskadad gnejf. När han hade tinat upp något sånär tittade han sig omkring. Därinne fanns det många hyllor och tunnor. Precis när han bestämt sig för att fråga handlaren vad ett kilo salt sill kostade, invaderades affären av vildsinta, skäggiga barberare som utan förvarning ryckte tag i Sven-Göran och släpade iväg honom till sitt gömställe.

"Var finns den?" vrålade de i kanon på ett så hemskt och barskt sätt att inte ens Siewert Öholm skulle kunna göra det värre.

"V-v-vilken då?" stammade Sven-Göran fram.

"Boken förstås. Det varheit der Sneifen."

"Hur skulle jag kunna veta det?"

"Ha! Vi har nog metoder att få dig att tala!" muttrade barberarna och band fast honom i en fotölj och tvingade honom att titta på gamla repriser av sportspegeln.

"Nåd! Sluta!" vrålade Sven-Göran.

"Inte förrän du berättar var boken finns!" grymtade

barberarnas ledare Sune till svar.

Algot och Erika irrade runt i centrala Tokyo. Dom kände inte igen sig alls. Det kanske berodde på att dom aldrig varit där förut. Erika funderade på hur de skulle ta sig därifrån. Algot funderade mest på vad klockan var. Han var hungrig. Väldigt hungrig. Så pass hungrig att han skulle kunna äta på McDonalds. Nej förresten, inte så hungrig. Då får man ha svultit ett bra tag. Hur hade dom kommit hit? Hur skulle dom komma härifrån? Vad var klockan? Varför skola människor lida? Var fanns närmaste pizzeria?

Närmaste pizzeria fanns inte men däremot en sushirestaurang. De gick in och satte sig vid ett bord. Genast dök det upp en fet liten kypare med en extremt fånig mustasch som var svagt rosafärgad av någon outgrundlig anledning. Efter några timmars försök lyckades Algot uttrycka sin önskan att inmundiga lite föda. Efter ett tag stod maten på bordet.

Algot stirrade fånigt på sin tallrik och konstaterade att det inte var en pizza. Utan rå fisk. Det vill han inte ha, så han slängde det i huvudet på kyparen. Kyparen blev urförbannad och slängde en blomvas i huvudet på Algot. Det gjorde Algot rätt lite lycklig. Hur blomvasen mådde var det ingen som tänkte på. Trots att den var vit.

Kapitel 6 - Intet nytt under solen

en badstol på Bahamas låg Alfhild och var sur för att han inte kunde bråka med Sven-Göran. Det var inte Sven-Göran. Han var överhuvudtaget inte speciellt intresserad av att bråka. Han hade fullt upp med att förklara för barberarnas ledare att han inte hade en aning om var *Det varheit det gneifen fanns*. Var den fanns visste däremot taxichauffören. Trodde han. I varje fall satt han just nu och läste i den. Det borde han inte gjort. Det är aldrig bra att läsa i böcker samtidigt som man kör. I alla fall om det är en bil man kör.

Körde gjorde däremot inte Alfhild. Han surade. Fortfarande. Han kunde inte fatta att Sven-Göran hade varit så dum att han hade flugit fel. Men det gjorde väl ni läsare. Hoppas vi. Han skulle aldrig förlåta Sven-Göran för det här. Att Alfhild inte förlät Sven-Göran var inget ovanligt. Han hade aldrig förlåtit Sven-Göran någonting. Det var en av anledningarna att han var sur på Sven-Göran. En annan var att han inte var här. Han, Sven-Göran alltså, kände sig som ett pallat päron. Hur nu ett pallat päron känner sig. Det

visste han inte. Men han tyckte det lät bra. Särkilt nu när han hade en hoper barberare efter sig som till råga på allt vägrade inse att han faktiskt inte visste var Det varheit der gneifjen fanns.

Kapitel 7 - Ett monster skapas

ngland 1987.

I detta nådens år 1987 satt tre pampar från den stora skivbolagsjätten SBC på sitt flotta kontor i London. De tre pamparnas miner var sammanbitna. De såg ut att ha ätit tre citroner. Var. Framför dem på det runda bordet låg dock inte skalen, utan de senaste försäljningssiffrorna. De såg inte bra ut. Därav de sammanbitna minerna. Pamparna hade alltså inte ätit citroner. Även om man kunde tro det. Faktum är att det inte är speciellt vanligt att folk äter citroner. De är så sura, så sura. I alla fall tycker jag det.

Tillbaka till siffrorna på pappret som låg på det stora runda bordet. Det var försäljningssiffror för det senaste kvartalet. De var inte höga.

"Vi behöver några nya stjärnor" sa Arthur, som var bossen, och spände ögonen i sina två underhuggare.

"Absolut" mumlade de och nickade bifallande.

"Är det någon som har något förslag?" frågade Arthur bistert.

"Ehm, jag" sa en av underhuggarna tveksamt "Jag

känner till fyra grabbar som är tillräckligt dumma för att låta sig utnyttjas av oss. Dessutom kan de läppsynka. Ganska bra."

"Bra. Skriv kontrakt med dem."

Därmed var SBC enorma vinst räddad och BTOKN skapade. Till Algots och mänsklighetens stora förtret. Han hade flera gånger utsatts för påtryckningar att sälja deras skivor i sin konsumbutik. Dessa påstötningar hade han dock mött med tappert motstånd. Han kunde inte under några som helst omständigheter tänka sig att sälja deras skivor. Och det gjorde han helt rätt i. Där fanns ju redan tillräckligt mycket skit.

Kapitel 8 - Tråkingen vinner

tanför pizzerian i Tråkinge stod Lena. Fortfarande. Och väntade. På vad visste bara hon själv. Pizzeriaägaren hade försökt att få reda på anledningen varje morgon som han hade passerat henne på sin väg till pizzerian. Men utan resultat. Hon hade konsekvent vägrat att avslöja anledningen till att hon stod där.

"Svartskallar har inget med min släkt att göra" tänkte hon varje gång pizzeriaägaren passerade. Vad Lena inte visste var att han faktiskt var född och uppväxt i Jönköping. Och inte bara han utan hela hans familj. Dessutom var ingen i hans släkt mörkhåriga. Faktum var att hela hans släkt var helsvenska sen långt tillbaka. Man kunde egentligen inte ens beskylla dem för att vara skåningar, eftersom det bara var han som bodde där. Och det var egentligen bara ett misstag för han hade från början tänkt att öppna pizzerian i Tylösand, men han hade skrivit fel på pappren om pizzerian så han hade varit tvungen att öppna pizzerian i Tråkinge i stället.

Allt detta var Lena totalt hur mycket ovetande som helst om när hon kallade pizzeriaägaren för svartskalle. Nu undrar ni kanske hur Lena kunde vara så dum att hon gjorde ett så grovt fel och förolämpade den stackars pizzeriaägaren på detta inhumana sätt. Då har ni glömt en viktig sak: hon var Algots syster. Och det kan man inte vara utan att det sätter spår. Så passa er om det skulle vara så att ni är Algots syster. Jag lider med er. Nästan.

Nu efter sisådär en vecka hade Lena börjat undra om Algot skulle dyka upp någon gång. Hon visste ju inte att Algot och Erika hade åkt till Japan med taxi. Och det är ju inte så konstigt. Det visste de ju knappt själva. Fast det är ju heller inte så konstigt. Det var ju Algot och Erika. Och de brukar ju inte veta vad de sysslar med. Oftast. Konstigt nog hände det ju ibland att de gjorde vettiga saker. Som till exempel när Algot öppnade sin konsumbutik. Det förvånar till och med oss författare hur han lyckades med det. Men det är ju trots allt så att allt är möjligt i böckernas förlovade land. Där är det ju bara författaren fantasi som sätter gränser. Och det har ni säkert märkt vid det här laget att vi har ganska vild fantasi. Plötsligt kraschade ett rymdskepp utanför pizzerian.

Kapitel 9 - Änglar och stjärnsmällar

llt var vitt. Faktiskt. Men det berodde på att det enda Algot tittade på var taket. Och det var vitt. Nästan. Det hade nämligen en svag ton av grått. Men det var väldigt lite. Hade han sänkt sin blick en aning, hade han fått syn på en vitklädd person som stod brevid sängen där han låg. Det är nog tur att han inte gjorde det eftersom han förmodligen trott att denna person var en ängel. Hon hade ju vita kläder. Och var hon en ängel måste ju han vara i himlen, vilket naturligtvis måste innebära att han var död. Var han död skulle det innebära att han inte fick vara tillsammans med Erika nu när de äntligen hade träffats igen. Vem som skulle lida av det mest är svårt att säga: Algot eller Erika. Klart är att ingen annan skulle lida av det.

Nu var det inte så lyckligt att Algot hade dött. Han hade bara hamnat på sjukhus efter att ha svimmat av smällen han hade fått av blomvasen. När Erika såg att Algot svimmade, blev hon rasande och dängde till kyparen med sin handväska. Kyparen blev så förvånad att han bara ställde sig och stirrade på Erika.

"Vad stirrar du på?" gnydde Erika med ögonen fulla av tårar eftersom hon trodde att Algot hade dött.

"what you say?" sa kyparen på knagglig engelska samtidigt som det äntligen gick upp för honom att han borde kalla på ambulans så det gjorde han.

"MEN HAN ÄR JU DÖD!" vrålade Erika förtvivlat.

Just då kom ambulansen. Två vitklädda män kom och bar bort Algot på en bår. Ambulansmännen sa något på japanska som rimligtvis betydde något i stil med:

"Det är ingen fara, han har bara svimmat."

Men det begrep ju inte Erika. Hon hade ju knappt begripit det om han hade talat svenska. Följdaktligen fortsatte hon att storgråta.

Nu blev kyparen riktigt orolig. Inte för att han trodde att Algot hade dött, utan för att vad hans chef skulle säga när han fick reda på det här och det skulle han snart få som hon stod där och lipade. Alltså sa han till Erika: "Please, follow to hospital go."

Erika fortsatte att lipa men följde med.

Allt var fortfarande vitt. På sjukhuset där Algot låg. Runt honom stod några läkare och ett par sjuksköterskor och diskuterade vad det var för fel på Algot. Det enda de kunde hitta var bristande intelligens, det är ju i och för sig illa nog, men det kunde de inte göra något åt. Tyvärr. Följdaktligen diskuterade de om de skulle våga släppa ut Algot på gatan igen eller om det skulle ta in honom på en vårdanstalt för förståndshandikappade (Ja, snälla). Just då kom Erika instormande tillsammans med

kyparen.

"VAR ÄR HAN!" vrålade Erika hysteriskt med andan i halsen (var skulle hon annars ha den?). Läkarna tittade förvånat på Erika. Sedan vände de sig mot varandra och skakade på huvudena. Därefter gjorde sjuksköterskorna likadant. Kyparen sa något till läkarna som förmodligen betydde ungefär:

"Låt mig förklara."

Och det fick han. Läkarna böjade på nytt att överlägga. Kyparen ledde ut Erika ur rummet.

"NEJ, NEJ!" skrek Erika hela tiden under att kyparen förde ut henne.

"Decision making time, our side little bit coffee do."

sa kyparen lugnande, dock utan nämnvärt resultat. Trots allt lyckades kyparen, dock efter övermänskliga ansträngningar, få Erika att sitta still på en stol under tiden de väntade på att läkarna skulle bestämma sig. Denna prestation borde, om nån rättvisa finnes i denna världen, rendera någon form av medalj eller utmärkelse. Men det är klart, den här världen är inte ett dugg rättvis så det enda tack kyparen eventuellt får för denna, minst sagt, berömvärda insats för mänsklighetens bevarande, är väl sparken eftersom han stack från jobbet.

Efter sisådär fem timmars intensiva förhandlingar, kom läkarna fram till man inte kunde komma vidare i ärendet utan att kontakta det svenska konsulatet. Detta meddelades nu till Erika. Som tur var var kyparen fortfarande kvar och kunde tolka. Anledningen till att han fortfarande var kvar, var att

fyra timmar tidigare hade hans chef kontaktat sjukhuset och meddelat att han var avskedad, eftersom han hade avvikit från jobbet utan anledning. Och nu när han ändå inte hade något att göra kunde han lika väl slutföra vad han kom hit för att göra. Alltså satt han kvar.

Erika tog detta meddelande med bestörtning och klagade inför kyparen att hon hade ingenstans att bo och allt detta på grund av att han hade vägrat att servera Algot pizza. Kyparen svarade att hon kunde få bo hos honom tills allt var utrett. Därefter åkte de hem till honom.

Kapitel 10 - Stenskräck

et fanns bara en sak som stenmannen Sten var rädd för: Den lille gröne stenätaren. Han var egentligen inte alls farlig eller speciellt elak. Det var bara det att han älskade sten. Att äta. Oftast höll han till i sin håla en meter ner i den småländska moränen strax öster om Alvesta. Som alla vet är Småland ett paradiset för alla som älskar sten. Det är det inte många som gör. I alla fall inte bönderna. De tycker det är så jobbigt att plöja i steniga åkrar. Det var en av anledningarna till att så många smålänningar flyttade till USA i slutet av förra århundradet. I USA finns det inte lika mycket sten som i Småland. Det är därför Den lille gröne stenätaren är smålänning i stället för amerikan.

En som definitivt inte är smålänning var stenmannen Sten. Han hade bosatt sig i Zürich, till alla Zürichares stora förtret. Och det ligger ju inte i Småland. Än. Det visste till och med Albert. Han hade ju varit där. Däremot hade han inte varit i Säffle. Men det led inte han av. Han visste inte vad han hade missat. Däremot

visste han vad han hade missat i Stockholm.
Ingenting. Han hade inte missat någonting eftersom
det inte fanns något att se där. Det visste han faktiskt.
Han hade ju varit där. Också.

Kapitel 11 - Jorden runt i ett kapitel

et dröjde inte speciellt länge innan brandkåren var på plats. Längre var det också synd att säga att det tog innan platsen var fylld med folk. Folk av alla folk och tungomål. Vita, svarta, gula och röda. Alla var de där. Även nån enstaka svartskalle hade vågat sig dit. I alla fall trodde Lena att han var svartskalle, det vill säga det var pizzeriaägaren som kom. Och att han var där var inte så konstigt. Han ville naturligtvis se vad det var som hade hänt utanför hans pizzeria.

Nu var det väldigt länge sedan vi skrev något om Albert. Det är faktiskt flera kapitel sedan. Ni kanske till och med trodde att vi hade glömt bort honom i det grå magasinet. Men det hade vi inte. Där sket ni er på tummen. Alltså, Albert sitter, eller snarare står faktiskt, inlåst i ett magasin och väntar. På vad visste han inte. Men han hade inte så mycket annat att göra. Han skulle just till att försöka fundera ut hur man tänder lyset i den mörka lokalen, då det knackade på dörren.

"Kom in!" ropade Albert. Och det gjorde han. Genom

dörren. Den dörr han alldeles nyss hade knackat på. Trots att den var låst. Han bröt upp dörren. Det var inte svårt. Dörren var nämligen helt uppmurken. Så där stod han nu. Harald den Halve. Inuti magasinet. Det magasin som Albert satt, eller snarare stod, instängd i.

Krokodilerna stod och svettades långt inne i någon av de otaliga australiensiska öknarna. Fem dar tidigare hade de kommit dit med buss. Någon, ingen vet vem, hade talat om för dem att Der varheit der gneifen eventuellt skulle finnas nånstans där. Detta var naturligtvis helt fel. Der Varheit der Gneifen har ju taxichauffören i sin taxibil. Denna stod för tillfället i ett dike strax väster om Novosibirsk. Så går det om man läser samtidigt som man kör. I alla fall om det är en bil man kör.

BTOKEN är för närvarande på turné i Sydafrika. Men det är det väl ingen som är intresserad av att veta.

I en solstol på Bahamas satt Alfhild fortfarande och surade. Han hade funderat på att eventuellt kontakta Harald den Halve för att tala om att han inte kunde bråka med Sven-Göran eftersom Sven-Göran satt i en snödriva på Grönland och frös. Men det visste förstås inte Alfhild. Sven-Göran hade efter en veckas tortyr lyckats fly. Fast han visste inte vart.

Svenska konsulatet i Tokyo fick ett mycket mystiskt ärende denna morgon. Det handlade om någon som

inte fick komma ut från ett sjukhus efter att ha förolämpat en kypare på en sushirestaurang. Sekreteraren som tog emot ärendet skakade på huvudet och tänkte tyst för sig själv:

"Det får vi ta i tu med någon gång när vi har tid."

Samtidigt satt den lille gröne stenätaren och trivdes i sin håla. Trivdes gjorde däremot inte stenmannen Sten. Trots att han inte var i den lille gröne stenätarens håla. Utan i Zürich. I Zürich var inte Plychbjörn. Han var på semester i Boenos Aires. Ni undrar väl hur Det varheit det gneifen kom från Plychbjörn till Tråkinge? Kanske får ni reda på det om ni läser denna eminenta bok. Men bara kanske. Begär inte för mycket. Vi kan väl inte veta allt heller. Jo, förresten... det kan vi nog.

Den nolldimensionella hugbotsbasiliskan satt och frös. Var visste han inte. Förra gången han hade vetat var han var, var han mellan de två hårståna på Algots huvud. På sjukhuset i Tokyo var det nära att han hade blivit desinficerad. Därför hade han snabbt hoppat av Algots huvud och hamnat på något stort och vitt. Vad hade han inte vetat då. Det visste han nu. Det var ett brev han hade hamnat på. Detta brev hade blivit postat. Därför visste han inte var han var. Han visste bara att det var kallt. Mycket kallt. I själva verket befann han sig på den ryska forskningsstationen för humanitära experiment på sydpolen. Det var därför det var så kallt.

Kapitel 12 - Kärlek vid första ögonkastet

an kom inte ensam. Harald den Halve. Han hade med sig en tjeje. Petronella hette hon. De hade träffats två dagar tidigare i Munkflohögen. Vad de hade där att göra är mycket svårt att säga. Men det var där de träffades. I alla fall första gången. Och det är inte så konstigt att de träffades där. Det är nämligen svårt att undvika. Är det två människor där kan de helt enkelt inte låta bli att träffas. Så litet är det där.

Nu var de tillbaka i Bjärnum där Petronellas föräldrar bodde. De kom med bussen, eftersom tågen inte längre gick till Bjärnum. Det var synd. Tyckte en del av ortsbefolkningen i alla fall. Det fanns en del andra som också tyckte det. Harald den Halve var inte en av dem. Han hatade tåg. Helst hade han sett att alla järnvägar i hela Sverige, ja hela världen, lades ned. Det var han ganska ensam om att tycka. Och det visste han. Faktiskt. Anledningen till att han tyckte på detta viset var att järnvägar inte fanns på det Sven-Gregorianska storväldets tid. Han var emot allt som inte fanns på den tiden. Detta var anledningen till att han krigade

Kapitel 13 - Kycklingen har landat

tanför pizzerian låg det kraschade rymdskeppet Gullefjun 2. En mycket begränsad delmängd av folkmassan utanför, närmare bestämt fem personer, undrade vad det hela rörde sig om. De andra funderade mest på om de kunde gå hem snart och sätta sig och titta på tv-shop. Plötsligt öppnades en fjärilsformad lucka på skeppets ovansida och ut hoppade två mycket fåniga varelser. En överdimensionerad kyckling och en, tyvärr, lika överdimensionerad hare. Folkmassan stod som förstenad och stirrade på dem.

"Jag är kycklingen Gullefjun och det här är min assistent Raglande Dåren. För oss till er ledare." sa den enorma kycklingen med en äckligt gullig sammetsröst.

"H-h-han är inte här.." stammade pizzeriaägaren fram. "Var är han då?" undrade Raglande dåren som verkligen levde upp till sitt namn genom att ragla runt som en dåre medan han pratade.

"I Stockholm." ropade någon oidentifierad person i folkmassan, senare identifierad som en kusin till en

person som jag aldrig träffat.

"Hur kommer vi dit ?" frågade Gullefjun äckligt gulligt.

"Det är bara att följa järnvägen norrut." sa pizzeriaägaren.

De fåniga figurerna tackade folkmassan för sin enorma hjälp och letade reda på närmaste järnvägsräls och började skutta norrut.

Nu är det dags för lite reklam....

Har du besvär av din överlägsna intelligens? Tycker du det är svårt att vara dum nog att lyssna på P3? Skulle du vilja ha en lite mindre hjärna, en lite mer hanterbar intelligenskvot ? Då har vi lösningen för dig!

Tack vare ett omfattande forskningsarbete kan vi nu presentera IQ-FREE, den nya substitutionshjärnan tillverkad i äkta PVC. För den löjligt låga summan 35000 kr byter vi ut din hjärna mot en IQ-FREE och dessutom får du just nu en totalt oanvändbar rosa gummianka som inte tål vatten på köpet. Efter operationen kommer du aldrig mer att besväras av din intelligens, eftersom den nu är så liten och lätt att handskas med. IQ-FREE...Inte ens du märker att den finns där.

Vilket schampo är bäst? Allihop. I allafall om man ska tro på reklamen. Men vilket schampo är sämst? Det är det ingen som vet. Nu vet vi. Genom att blanda några civilekonomer, lite morötter, basilika, äppeljuice och tjära har vi nu lyckats framställa det mest oanvändbara och sämsta schampo som någonsin existerat. För dig som vägrar vara ren.

Den här boken sponsras inte.... av konsum.

Efter några dagars enformigt skuttande blev raglande dåren trött i sitt vänstra öra och satte sig ner för att vila medan kycklingen Gullefjun stod bredvid och sjöng käcka visor om sitt liv och leverne för att muntra upp honom. Vad han inte visste var att det fick precis motsatt effekt. Vad han inte heller visste var att Ulan Bator låg i Mongoliet. Men vad han absolut allra säkrast inte visste, det var att King Kong hatade folk som sjöng. Också. Med ett vrål som var flera decibel högt kastade sig King Kong mot Gullefjun och missade fullständigt.

"Gaaaga.. Umpf... goo.." suckade King Kong uppgivet med ett hotfullt tonfall som, inte ens på långt håll, påminde det minsta om Arne Weise. Att han sa så förstår jag fullständigt. Det skulle jag också göra om jag hade fått syn på kycklingen Gullefjun. Men det har jag inte. Och det är tur. Tycker jag i allafall. Vad BTOKN tycker vet jag inte, men de håller just nu på försöka lära sig att hoppa upp och ner och tugga tuggummi samtidigt. Det lär nog ta ett tag. Om man bara har en IQ på 14 tillsammans i en grupp är sådant rätt svårt.

Kapitel 14 - Kapitel femtielva

aaaaaaaaaaaaaaaaagruphmmmmm...
Yxibanlalksaksakslkaksakskalk!
Ajskksajksjkajksazukuntf!
Gahahajajsaksakjskajksjajkajsajksalka?
Iklaklsaklsklaökslkals9a999@@@;
alkslakslxbxweyewywuwinwinznznzmz, zm,
zmzmzmzmzmzmzmz qowqopwoqpwoqp
wpqopopwo. Umpf!

(Skylt inte på oss. King Kong vägrade vara med i boken längre om han inte fick skriva ett eget kapitel. Det fick han. Det är det du just läst. Tyvärr.)

Kapitel 15 - Terror in the konsumbutik

är låg den. Helt oskyddad. Staden. Med sina asfalterade gator och sin friska luft nästan uteslutande bestående av kolmonoxid. Staden. Vad den inte visste var att den snart skulle få besök. Men det fick den. Nu. Bakom ett krön uppenbarade sig den äckligt gulliga kycklingen Gullefjun och ett par steg bakom skuttade hans assistent Raglande dåren, som var skapligt trött på att höra Gullefjun sjunga om sina personliga upplevelser på sin vanliga gullegullnivå. "Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah.... gaaaaaaaaaaaaaaah!" menade King Kong. Detta trots att han inte ens var där. Utan i Örkelljunga. Vad han gjorde där var det ingen som visste. Utom han själv. Han visste vad han gjorde där. Han hade gått vilse. Förmodligen berodde detta på att han ätit för lite välling. Den lilla välling han hade ätit var dessutom tillverkad av Findus, vilket ledde till att han kände sig som en serietillverkad brödrost kände sig, hur nu dom känner sig. Ska man dricka välling, ska man dricka Sempers! Det är ett faktum som till och med Algot kände till. Fast givetvis kom han inte ihåg det.

Anledningen till att King Kong hade fått i sig Findusvälling var att någon elaking hade bytt ut hans högkvalitativa Sempersvälling när han var ute på sin dagliga 300 km joggingrunda som han alltid tog före frukost. Vad han inte visste var att denna elaking var en agent för den ökända terroristorganisationen BSFFÖFGKISBOTK, dvs Bevara Sverige Fritt Från Överviktiga Fula Gorillor Klädda I Silkesbehå Banlontröja Och Töntiga Kepsar. Denna organisation hade varit honom på spåren länge, och hade nu till slut lyckas hitta honom.

Terroristen hette Georg. Och stod i en skitig konsumbutik, det gjorde han också. Utan att visa den minsta hänsyn gentemot alla de amöbor som upplevde detta som ett grovt intrång på deras privatliv. Men det brydde han sig inte om. Han hatade alla amöbor. Också. Dessutom hatade han Bosse Larsson. Fast bara i smyg. Dessutom hatade han alla som hade samma blodgrupp som han själv. Därför hade han konverterat till en annan blodgrupp. Trots att det var omöjligt. Ju. Enligt hans egen, väldigt bestämda och helt åt helvete felaktiga, uppfattning fanns det ingen som helst anledning att vara med i samma blodgrupp som folk han inte kunde med. Alla försök som gjorts att få honom att inse att man inte bara kunde byta blodgrupp bara för att man kände för det hade han stängt ute. Enligt honom själv var han den ende medlemmen i den nya, tuffa blodgruppen Sune. Ingen annan skulle få vara med där. Den var hans. BARA hans. Han var nästan lika dum som Algot. Då är man

skapligt dum. Dessutom såg han på MTV. Frivilligt. Fast det gjorde han inte nu, för bland alla de saker som inte fanns i konsumbutiken fanns tv-apparater. Ärligt talat, de få saker som fanns i butiken kunde man räkna på ena handens tumme. Det var egentligen bara han. Om man bortser från amöborna. Det gjorde han. Och det tror jag vi gör också. Faktisk. Så kul är det inte att analysera amöbors sociala liv.

Vi avbryter här denna bok för att publicera en protest som vi fått inskickat till oss från AF, Amöbornas Fackförening:

Då det har kommit till vår kännedom att det i denna boken har förekommit viss ofördelaktig, för att inte säga rent kränkande, information angående amöbor och deras intellektuella förmåga känner vi oss tvungna att å det bestämdaste protestera mot denna djupt kränkande behandling. Om ni inte omedelbart upphör med denna djupt kränkande behandling mot de stackars amöborna kommer vi att gå till statsministern och tvinga honom att inför hela världen erkänna amöbornas rätt i samhället. Och dessutom kommer vi att utlysa generalstrejk på fredag.

Några som inte brydde sig om amöborna ett dugg, vilket inte vi heller gör, var krokodilerna. Efter att ha irrat runt i den australiensiska öknen i sisodär fem månader, insåg de slutligen att de blivit lurade och begett sig till en korvkiosk i Säffle. Där kom de att samtala med ortens raggare som de konstigt nog fick lite kulturellt utbyte med. Detta var dock inte krokodilernas förtjänst. Tvärtom. De gjorde allt för att

sabotera det hela genom att spotta på raggabilarna. Och det förstår väl alla att raggarna hade all anledning i världen att bli förbannade på krokodilerna, men av någon här icke känd anledning blev så inte fallet vilket givetvis var tur för krokodilerna även om de inte begrep det. En annan sak som var tur för dem var att de vildsinta barberarna inte var där. Fast det visste de inte. Än.

Kapitel 16 - Varför just Säftele?

lötligt upptäckte Algot att han var omfamnad av något stort och mjukt. Det var Erika. Men det tog en stund innan han begrep det. Som vanligt. Erika log. Det hade Algot svårt att förstå varför hon gjorde. Det hade däremot inte Erika. Faktiskt. Hon hade faktiskt flera bra anledningar att le. En av dem var att hon, eller rättare sagt den före detta kyparen på sushiresturangen, slutligen hade lyckats få ut Algot från sjukhuset. Detta efter att under fem månaders tid förgäves försökt förmå det svenska konsulatet i Tokyo att gripa in och göra något åt saken. Algot var ju faktiskt svensk medborgare. Trodde de. Det visade sig nämligen att svenska konsulatet inte ville veta av Algot överhuvudtaget. Och det förstår man ju. Har man chansen att bli av med sådana som Algot måste man ju försöka.

Här bryter vi boken för ett meddelande från BSS.

Helt riktigt. Och inte bara dom utan...

Nej, nu räcker det. Ingen får tro att vi är rasister på något sätt. För det är helt fel.

Replik från AF angående inlägget i föregående kapitel:

Men vi då? Ni talar så vackert om att ni inte är rasister och så behandlar ni oss på det här sättet.

Men snälla amöbor ni är ju bara djur. Och knappt det föresten. Ni är ju nästan lika lågt stående som Algot.

Nä, nu får det vara nog. En sådan förolämpning som att jämföra oss med Algot det ÄR förtal. Vi ses i rätten!

(För alla som eventuellt inte begrep att detta var ett inlägg från amöborna, säger vi nu: Det gjorde inget att ni missade det.)

Skönt, nu blev vi av med dem. Nu ska vi se, var var vi? Jo, Algot och Erika satt på ett flyg på väg hem till gamla svedala igen och kramades, då det från ingenstans dök upp en flygkapare. Han hade något som såg ut som en korsning mellan en kalashnikov och en T54:a. Han rusade långsamt fram till cockpiten. Där träffade han på den vackra flygvärdinnan Lisa. Hon hade definitivt inte gjort något ont i livet. Utom möjligen att hon hade felparkerat sin bil utanför den då ej nerlagda konsumbutiken i Jörn. Och vem har inte gjort det. Fast det är klart, alla har väl inte gjort det i Jörn. Men det spelar inte så stor roll. Jag tänker inte hänga Lisa för att hon har felparkerat sin bil, för

jag är inte heller oskyldig i det avseendet. Det vill säga, jag har aldrig felparkerat min bil, mest beroende på att jag aldrig har haft någon egen bil, men det har inte hindrat mig från att felparkera andras bilar.

"Här får du inte vara" sa Lisa vasst till kaparen.

Det skulle hon inte sagt. Kaparen tog helt oprovocerat fram sin tveäggade italienska stridsosthyvel och skivade henne till spån. Så kan det gå om man provocerar dum kapare. Stackars Lisa. Hon hade ju inte gjort något ont. Än. Och inte hann hon göra det heller. Tur i och för sig. Piloten vände sig långsamt om för att ta reda på vad det var för oväsen som försegick bakom hans rygg.

"Vill du inte att du ska drabbas av samma öde, är det bäst att du flyger den här kärran till Säffle!" väste kaparen lömskt. Piloten suckade och vände sig uppgivet om och styrde mot Säffle.

Kapitel 17 - Xdgs!

(King Kong namngav detta kapitel. Det märks.)

ch nu till Bahamas. Vädret där har de senaste veckorna... Vem bryr om hur vädret har varit på Bahamas. Det enda man eventuellt bryr om är att Alfhild är där. Och inte bara han utan alla de andra gnejferna. Nästan. Under ett rött parasoll med vita prickar på stod Tryckfelsnisse. Vad han gjorde där var det ingen som begrep. Utom han själv. Han väntade.

Gnejferna runt omkring honom roade sig på allehanda sätt. En del kastade sand på varandra, andra roade sig med att få sand kastad på sig. Vilka av dessa som hade roligast var svårt att avgöra. Säkert var i allafall att Tryckfelsnisse inte hade roligt. Han väntade. På vad visste han. Det vet vi också. Men det tänker vi inte berätta. Än.

Kycklingen Gullefjun och hans numera neurotiska vrak till assistent stannade och såg sig omkring. Äntligen hade de kommit fram. Där låg den. Staden. Med alla sina skitiga trottoarer och pinsamma

gatuförsäljare. Med sina korkade politiker och vildsinta, vindögda bilister. Pokerfejsens hemvist. Kort sagt: De var i Stockholm. Nu var bara frågan var ledaren var. Helt oprovocerat började raglande dåren att stappa för att locka till sig uppmärksamheten. Det lyckades inget vidare. Den enda som reagerade var den 58-årige kommunpolitikern Nils Olof Dumkopf, och den enda anledningen till att han gjorde det var att det var hans tår som raglande dåren stappade på.

"Hrm..." menade Nils Olof menande.

Raglande dåren reagerade inte.

"HRM..." förtydligade Nils Olof.

Fortfarande ingen reaktion.

Nils Olof skulle just till att säga hrm en gång till då han hejdade sig. Detta var något nytt för honom. Det brukade för det mesta räcka att säga hrm en gång. Nu hade han sagt det två gånger, och fortfarande hade ingenting hänt. Vad skulle han göra nu?

Ett ögonblick övervägde han att ringa till sin mamma och fråga, men den tanken slog han bort lika snabbt som den kommit, dvs inte särskilt snabbt.

"Jo.. liksom... ursäkta mig men..." larvade han fånigt ur sig.

Raglande dåren slutade plötsligt med sitt steppande och började hoppa på ett ben istället. Dock fortfarande på Nils Olof fötter.

Kapitel 18 - Den stora upptäckten

ven-Göran var glad idag. Mycket glad. Så glad som han var idag var det länge sedan han hade varit. Glad var däremot inte Alfchild. Han satt fortfarande och tjurade i en solstol på Bahamas. Det var det ingen annan som gjorde. En del satt i solstolar medan andra tjurade. Han var därmed den ende som både satt i en solstol OCH tjurade. Det var inte anledningen till att Sven-Göran var glad. Anledningen var heller inte att han hade, visserligen efter oerhörda strapatser i den Grönländska snön, lyckats undkomma de vildsinta barberarna som ville åt Der varheit der Sneifen. De hade torterat honom i flera dygn. Men Sven-Göran hade hållit ut och inte avlöjat någonting. Mest beroende på att han inget visste. Slutligen hade han dock lyckats fly. Och efter en lång och strapatslös båtfärd var han nu tillbaka i Tråkinge.

Denna dag var en stor dag för Sven-Göran. Det var nämligen hans 40-årsdag. För första gången i sitt liv var han 40 år. Men det var det ingen som visste. Inte Sven-Göran heller. Alltså grämde han sig inte heller

för att ingen kom och gratulerade honom. Men det var inte heller detta som gjorde att han var så glad.

Solen sken utanför hans fönster. Det var tur. Hade den skinit innanför hans fönster hade det troligen blivit så varmt att hela hans hus hade brunnit upp. Men det visste han inte så följdaktligen var det inte heller därför han var så glad. Anledningen till att han var så glad var att detta var en mycket stor dag i hans liv. Kanske till och med den största. Han visste inte säkert. Och det kan man ju förstå. Han hade ju inte levt färdigt än. Denna dag skulle däremot förändra hela hans liv. Det hade han förstått. Faktiskt. Han hade nämligen gjort en upptäckt. Den största upptäckt han någonsin gjort. Och han hade gjort den i sitt eget hus i lilla Tråkinge. Huruvida denna upptäckt skulle förändra andra människors liv visste han inte. Det hade det inte gjort förra gången han hade upptäckt något. Den gången hade han upptäckt att det börjar brinna om man stryker en tändsticka mot plånet. Det visade sig att det hade alla andra upptäckt redan för en sisodär hundra år sedan. Alltså var han inte så övertygad om att denna upptäckt var särskilt revolutionerande för någon mer än honom.

Nu undrar ni naturligtvis vad det var han hade upptäckt. Ok då, jag ska berätta det. Han hade upptäckt kylskåpet. Märkvärdigare än så var det inte. Men det var en anledning att vara glad. I alla fall tyckte Sven-Göran det.

Kapitel 19 - Det andra konsumkriget

edaren, förmodar jag" sa Gullefjun på sitt vanliga äckligt gulliga sätt.

"En del kallar mig så" svarade polisen som tagit hand om Gullefjun och Raglande dåren för förargelseväckande beteende efter att dessa i tre timmar hoppat på ett ben och sjungit perversa fyllevisor. Allt detta på Nils Olof Dumkopfs fötter.

"Vi har kommit för att varna för en kommande katastrof" sa Gullefjun så högtidligt han kunde med sin äckligt gulliga röst.

"Jaså" suckade polisen och hivade in honom i piketen.

"Det är därför ni bär er åt som ni gör."

"Nja... eh... på sätt och vis" kvittrade Gullefjun, nu löjligare och gulligare än någonsin.

"Ja ja, det där får åklagaren ta hand om" suckade polisen och hivade igen skjutdörren med en smäll som inte hördes till café opera, vilket inte var så konstigt eftersom de befann sig på sergels torg och det ligger som bekant en bit ifrån café opera.

I Säffle hade uppståndelsen blivit mycket stor när en Boeing 747 snyggt hade landat på en av de mindre

konsumbutikernas tak. Butiken visade sig vara så liten att den knappt räckte mellan noshjulet och landningsställena under vingarna. Hur piloten lyckades med detta konststycke kan man undra. Men som vi konstaterade något tidigare i denna bok är allt möjligt i böcker. Till och med att landa en 747:a på en liten konsumbutiks tak. På tal om konsumbutiker är det tur att gnejferna inte var där, eftersom de med största sannolikhet hade fått för sig att börja kriga. Kriga var det ingen risk att Algot och Erika fick för sig att göra. De visste nämligen inte vad krig var för något. Algot hade hört ordet någon gång, men hade aldrig uppfattat något sammanhang. Erika trodde att det var en ny mjölksort lanserad av Coca Cola company för bruk i extremt kalla situationer, varför den hade en osedvanligt hög viskositet som möjliggjordes av det mycket miljövänliga ämnet 2,3-pentylhypoklorit. Gnejferna däremot visste vad krig var. Alla som hade träffat gnejfer visste också vad krig var. De visste också att gnejferna visste vad krig var.

Algot och Erika bestämde sig omgående för att återvända till Tråkinge. Eller snarare, det var någon som sa att det skulle bli skönt att komma hem igen och då trodde Algot och Erika att det var bäst att tycka det också. Det var bara det att det var omöjligt. En osedvanligt korkad terrorist hade nämligen tagit alla resenärer som gisslan och hotade med att spränga hela planet i luften inom 21 timmar, 37 minuter och 43 och en halv sekund om han inte fick som han ville. Det var bara det att han inte talat om vad han ville. Och när

någon försökte upplysa honom om det började han bara rabbla konstiga slagord och citera lösryckta delar ur det kommunistiska manifestet, mein kampf, kalle anka och telefonkatalogen baklänges.

Inte ens när den lokala polisen mutade kaparen med chokladbakelser ville han tala om vad han egentligen ville. Situationen var således hopplös. När detta gick upp för gisslan utbröt omedelbart panik. Detta var inledningen till det som senare kom att kallas det andra konsumkriget, det mest onödiga krig som någonsin utspelats på taket av en konsumbutik mitt på blanka eftermiddagen.

Efter sisodär en timmas allmänt slagsmål inuti flygplanet lyckades kaparen barrikadera sig i cockpiten. Strax utanför cockpiten hade resenärerna barrikaderat sig bakom ett antal omkullvälta flygsäten. Det uppkomna läget gjorde att ett lugn spred sig i flygplanet. De enda som inte var lugna var Algot och Erika som hoppade hage i flygplanets bakre del. Men det var det ingen som brydde sig om. I samma sekund som nyheten nådde Bahamas, vilket den gjorde ungefär klockan tre svensk tid, förstod gnejferna att semestern var slut. Nu var det dags att bege sig till Säffle och fortsätta kriga. Således kapade de närmaste snabbgående flygplan och begav sig till Säffle.

I Stockholm satt Gullefjun och raglande dåren i arrest och väntade på att bli förhörda. De hade redan framfört ett antal gånger till alla som ville lyssna, det

var dessvärre ingen, att jorden stod inför en snar undergång och att de var de enda som kunde förhindra det. Det enda polisen gjorde åt detta var att ringa efter två herrar i vita rockar som kom med två stycken tycka-om-mej-tröjor speciellt designade för en överdimensionerad kycklig och en, tyvärr, lika överdimensionerad hare. Dessa visade sig komma väl till pass, eftersom Gullefjun och raglande dåren blev våldsamma när de insåg att ingen brydde sig om dem. Det dröjde rätt länge innan de kom på det. Och när de väl gjorde det blev de rasande på ett gulligt och sammetslent sätt. Men tycka-om-mej-tröjorna var bra iallafall. I alla fall tyckte polisen det.

Bland alla de som stod och såg på för att se om det hände något med det kapade flygplanet stod också krokodilerna. Någonstans längst inne i deras förtvinade hjärnor hade tanken att det kanske kunde bli bråk dykt upp. Och då var ju de tvungna att vara där. För ett gott slagsmål kunde de ju inte missa. Av ungefär samma anledning var också raggarna där.

Det spända lugnet som hade varat i flera timmar bröts då gnejferna dök upp framåt åttatiden. De delade snabbt upp sig i de två delar som de tidigare hade varit i det första konsumkriget. Alfhild bestämde direkt att hans gäng skulle ansluta sig till kaparen. Följdaktligen var det bara för det andra gänget att ansluta sig till gisslan. De hade däremot ett problem. De hade ingen ledare. Varken King Kong eller Sven-Göran var ju där. Detta gjorde att de var mycket

villrådiga. Men kriga skulle de! Det var de fullkomligt övertygade om.

Efter en stunds dividerande började de med att invadera toaletterna längst bak i flygplanet. Därefter tog de Algot och Erika som krigsfångar och begärde lösen av kaparen för att de skulle släppa dem. Det var bara det att kaparen bara skrattade åt dem. Han var bara glad att bli av med dem. Inte heller gisslan ville veta av Algot och Erika, så de fick sitta inlåsta på toaletten under hela kriget. Sedan tyckte Alfild att det var dags att gå till anfall.

Under tiden stod Lena utanför pizzerian i Tråkinge. Fortfarande. Hur länge skulle det dröja innan hon insåg det meningslösa i att stå och vänta vid en pizzeria? Om vi säger så här... det gör hon förmodligen inte. Hon var ju iallafall Algots syster. Tyvärr.

Kapitel 20 - Mummel inpå småtimmarna

u är det säkert många av er som undrar vart Albert har tagit vägen. Svaret på den frågan är ingenstans. Nästan i alla fall. Han befinner sig inte längre inuti den stora lagerlokalen. Utan snarare utanför. Han stod en stund och stirrade på bokstäverna på väggen. Han kunde fortfarande inte förstå vad meddelandet hade med honom att göra. Till slut frågade han en snällt förbipasserande Sundsvallsbo som inget ont hade gjort i livet. I alla fall inte så mycket. Det är väl ingen som inte nångång har gjort något dumt, som att felparkera sin cykel i Lenhovda exempelvis. Det hade i och för sig inte Sundsvallsbon gjort. Mest beroende på att han aldrig varit där. Däremot hade han en gång varit i Käckelbäcksmön, fast bara av misstag. Och felparkerat sin cykel. Men det hjälpte inte Albert. I alla fall inte så mycket att han märkte det. Ju. Heller. Sundsvallsbon bara stirrade på Albert. Och det får man ju förstå. Vem skulle inte bara ställa sig och stirra om det kom fram en så uppenbart ointelligent person som Albert och frågade något så dumt som "Vad har den där texten på väggen med mig att göra? Egentligen?"

Sundsvallsbon tillhörde iallafall inte dem. Följdaktligen stirrade han bara. Det gjorde Albert också. Fast inte på honom utan på väggen. Hade inte Sundsvallsbon sagt åt Albert att söka hjälp, hade han väl stått där fortfarande.

"Vadå hjälp?" frågade Albert Sundsvallsbon.

"Hjälp?" sa Sundsvallsbon förvånat. "Vet du inte vad hjälp är?"

"Nähä."

Sundsvallsbon suckade och gick därifrån.

"Hjälp?" tänkte Albert "Vad ska jag ha det till?"

Albert irrade som en skadad svan ner mot centrum. Hela tiden grubblande på problemet. Det låg nog någonting i vad Sundsvallsbon hade sagt. Frågan var bara vad. Kunde det vara en död sill. Nej.. det luktade inte så. Att det skulle vara en spade var också föga troligt. Kanske en gnu ?

"Är det en gnu?" frågade han en totalt oskyldig fjortonårig flicka, som för övrigt inte hette Lotta, som var bra mycket snyggare än Ann Wibble och hade mer hår än Loket Olsson, som satt inne på det fik där Albert hade raglat in som det pökhuvud han var.

"Gnu?" sa flickan förvånat.

"Ja, du vet en sån där blå en med långa ben" förtydligade Albert.

"Vad är vadå?" sa flickan.

"En gnu" insisterade Albert.

"Har inte du missuppfattat det här lite?" sa flickan med ett uppgivet ansiktsuttryck. "Det du ska säga är väl snarare vill du följa med hem på en kopp te på

vilket jag kommer att svara aldrig i livet och sedan går du hem. Själv."

"Jamen gnun då?" utbrast Albert förvånad.

"Äh... dra åt Säfte med dig!" suckade flickan irriterat. Och det gjorde Albert.

King Kong var i Örkelljunga. Fortfarande. Och han var arg. Fruktansvärt arg. Så arg som man blir när man tvingats vänta i 17 dygn utan vare sig mat, vatten eller sömn på att man ska komma först i kön för att köpa en konsertbiljett och sedan när man väl är först inse att man har stått i kön till de ortodoxa homosexuella nekropedofilernas årsmöte. Minst.

Han såg sig runt för att se om det fanns någon han kunde avreagera sig på. Det var ingen särskilt normal reaktion, men ärligt talat: Hur normalt hade du väntat dig att en så sinnesrubbad gorilla som King Kong skulle reagera? Lugn som en filbunke kanske? Knappast! Han körde in sin högra knytnäve i den första person som råkade passera honom. Det råkade vara en snäll herre i en vit rock från Stockholm. Den snälle herrn i den vita rocken flög en bit, närmare bestämt 8 meter, rakt in i en lyktstolpe och utförde, under en tidsperiod som approximativt borde motsvara den tid det tar att läsa ett nummer av expressen (om man hoppar över sportsidorna), en relativt omfattande studie av stjärnornas rörelser inuti hans eget huvud. En bit ifrån honom sprang en annan snäll herre i vit rock. Han fruktade att gå samma öde till mötes.

"Tack" sa en äckligt gullig röst.

"Ablgd...." menade King Kong buttert.

"Jag förstår dig precis" fortsatte den äckligt gulliga rösten.

"Hjhsjdhjshjjjjj!" vrålade King-Kong och tog tag i raglande dåren och Gullefjun.

"Det ligger nog norrut" trodde Gullefjun.

Efter två timmars joggning var de tre i Säffle. Mer eller mindre tyvärr.

Kapitel 21 - Aaaaattt... sålunda åka tåg

fter att, utan resultat, ha väntat på tåget i en knapp vecka på Bjärnums station gav Petronella och Harald den Halve upp och gick. Det borde inte ha tagit dem en vecka att komma underfund med att de persontåg som faktiskt går på linjen förbi Bjärnum inte stannar i Bjärnum. Det borde räcka med att titta på tidtabellen som sitter på stationshuset och konstatera att den inte är bytt sedan slutet av 70-talet. Detta borde leda till slutsatsen att stationen sedan länge är nedlagd och det således inte stannar några tåg där. Detta gällde dock inte Petronella och Harald den Halve. Det var det kanske ingen som hade väntat sig heller. Det är ju inte precis universums mest intelligenta livsformer.

"Hur ska vi nu komma till Säffle?" skrek Petronella så det ekade mellan det risiga stationshuset och det minst lika, om inte ännu risigare godsmagasinet.

"Det är ju det jag alltid har sagt" sa Harald med en överlägsen ton. "Tåg är och förblir värdelösa. Tacka vet jag häst."

"Så du menar alltså på fullt allvar att vi ska rida till Säffle?"

"Ja, om vi nu absolut måste dit. Jag har fortfarande inte fattat varför du vill dit. Säftele fanns ju inte på 1200-talet" sa Harald den halve surt.

"Det gjorde inte Bjärnum heller" kontrade Petronella.

"Jag har inte heller bett om att få komma hit!" snäste Harald den Halve.

"Men det kanske, jag säger kanske, är av intresse även för dig att lära känna min far. Vi är ju iallafall ihop."

"Han fanns inte heller på 1200-talet."

Petronella suckade. Hade hon inte varit så gränslöst dum hade hon fattat hur körd Harald den Halve var. Men det är inte så lätt att göra med en hjärna inte mycket större än ett dammkorn. Men hon ska ändå vara glad. Hennes farbror har ju en ännu mindre hjärna. Hur nu det är möjligt. Fast egentligen är det inte så. Läkarna i Tokyo hittade faktiskt en hjärna i Algots huvud. En ganska stor hjärna faktiskt. Det är bara det att Algot inte har förstått hur den används. Heller. Nej, inte Joseph Heller. Han har inget med den här boken att göra. Nog om det. Hur tog sig nu Harald den Halve och Petronella till Säftele? De gick. Till Hässleholm. När de kom fram till att de hade gått åt fel håll, tog de tåget.

Sydpolen är kall. Det hade det inte dröjt länge för den nolldimensionella hugbotsbasiliken att förstå. Nu återstod egentligen bara ett problem. Hur han skulle ta sig därifrån. För att kunna fundera på problemet i lugn och ro, gled han ner i en ficka. När han kom upp ur fickan var han i Säftele.

Kapitel 22 - Korvkioskens förbannelse

är stod de. Allihop. Förväntansfulla. Och väntade. På vad visste de inte riktigt. Men vad de var bortom alla tvivel säkra på var att de just väntade. De var många. Så många att det skulle ta alldeles för lång tid att räkna dom. Faktum är att jag tycker inte så mycket om att räkna, det är mycket roligare att ha kul. I alla fall så var alla där... Algot med sin rinnande näsa och förvirrade blick. Erika frenetiskt slängande med sin överdimensionerade handväska. King Kong med sin fula keps och sin, dagen till ära, nyinköpta behå i beige vinyl. Harald den halve roade sig med att knyta flätor på sitt långa skägg medan han tittade ut över folkhavet där han stod uppe på taket till Elsa-Sunes korvgrill i Säffle. Eftersom gnejferna var lite svåra att hålla reda på hade han samlat dom i en stor container. Det höll dom still. Tills de hade ätit sig ur den. Det tog ungefär en kvart. Trodde Algot i alla fall, men det var svårt att veta säkert eftersom han som vanligt inte hade någon klocka. Det faktum att det fanns en stor klocka fastsatt på väggen till korvgrillen behöver ju inte betyda att Algot begrep det. Amöborna var också

där. Och krokodilerna. Den japanske kyparen från sushirestaurangen. Hugbotsbasiliken. Sverker Stigfinnare. Algots system. Plyschbjörn. Till och med kyparen från pizzerian i Tråkinge hade dykt upp, men fick snabbt ge sig hem igen eftersom han inte har i den här boken att göra längre.

Harald den halve harklade sig dramatiskt och började med rosslande stämma läsa upp sitt tal som han hade stulit alldeles själv:

”Mina barn! Jag har en dröm!

Tänk om hela världen kunde enas under det Sven-Gregorianska storväldets fjortisrosa fana! Inget skulle vara omöjligt! Vi kunde förbjuda järnvägarna! Ja, sannerligen... vi kunde förbjuda allt som uppfunnits efter 1200-talets slut!”

Den stora folkmassan stod och stirrade uttråkat på honom en stund och började sedan diskutera alla dessa livsviktiga saker som t.ex. om vem som hade störst fötter och om detta skulle leda till att denna någon skulle få mer mat än de andra eller om mängden mat inte var beroende av fotstorleken överhuvudtaget. Raglande dåren hoppade upp på grillens tak och började steppa så fänigt som bara han kan göra det, samtidigt som han sjöng en hyllningssång till Säfte.

Till slut kom hugbotsbasiliken fram och skulle just precis till att förklara vad de allihop gjorde där och vad

det hade för koppling till Der varheit der gneffen, när jorden helt plötsligt blev uppsugen i en gigantisk kosmisk dammsugare av en helt ovetande jätte vid namn Rune.

